

на каучука: да премахнатъ неговата трошливостъ на студено и лепливостъ на горещо, но всички опити отишли напраздно. И производители, и фабриканти се отказали отъ по-нататъшни изследвания въ тая насока. Не се от- казалъ само единъ: двадесетъ годишниятъ Чарлзъ Гудйаръ отъ Филадельфия. Гудйаръ билъ добъръ от- кривателъ, но лошъ търговецъ. Заради постояннитъ си дългове той стоялъ почти винаги въ затвора, гдето му оставало доста свободно време да мисли, какъ да по- добри свойствата на каучука. Отъ химията ималъ много смътна представа. Неговата „лаборатория“ била обикно- вена кухненска камина. Но Гудйаръ билъ неуморимъ въ изследванията си. Цѣли десетъ години той смѣсвалъ каучукъ съ всички вещества, които му идвали на умъ: варъ, лепило, азотна киселина. Въ тия опити той загу- билъ своитѣ пари, пропилѣлъ и тия на своитѣ приятели. Носѣлъ каучукова шапка и каучукови дрехи, а въ джеба си, въ който нѣмалъ пукната пара, носѣлъ каучуково портмоне. По едно време намѣрилъ благодетелъ, отъ ко- гото взелъ пари, и създалъ фабрика за каучукови пред- мети. Фабриката скоро пропаднала, пропаднали и паритѣ на благодетеля. Гудйаръ отново обеднѣлъ. Жена му станала перачка и той заживѣлъ съ срѣдствата, които жена му могла да припечели отъ пране на чужди дрехи. Но Гудйаръ не се отказалъ отъ идеята си. Намѣрилъ новъ съдружникъ, Натанаелъ Хауардъ, фалиралъ търговецъ на каучукови издѣлия. Двамата съдружници продължили изследванията за подобряване качествата на каучука. Тѣ работили при много лоши условия, често задушавани отъ отровни пари, ненавиждани отъ съседи, които не могли да понасятъ отвратителната миризма на горенъ каучукъ. Единъ день, въ края на 1839 год., Гудйаръ случайно изгървалъ сждъ съ стопена сѣра върху кжсъ каучукъ. Откриването било направено слу- чайно — както повечето открития въ науката и тех- никата.